

– пред Младежкия, пред Общия клас и в неделния ден.

Петър Дънов и последователите му обръщат голямо внимание на отпечатването на периодични издания и на литература, с която да запознават обществото със своето учение. От 1919 до 1926 г. излиза списание "Всемирна летопис". Между 1924 и 1944 г. най-голям успех има сп. "Житно зърно", което се превръща в орган на *Бялото братство*. В него са публикувани статии из областта на историята, философията, окултизма, изкуството, отразява се дейността на братството. В края на всеки брой винаги има части от беседите на Учителя, често преведени на френски език. От 1928 до 1944 г. в Севлиево се издава дъновисткият вестник "Братство", който се разпространява безплатно. Вестници, свързани с *Бялото братство*, са "Жива струя", "Алфа" и "Живот". От около 7000-те беседи, които изнася Петър Дънов през живата си, към 3500 са публикувани в различни книги, серии, брошури. Той създава и около 150 музикални творби, а също и музиката, придружаваща паневритмичните упражнения.

През 20-те години популярността на учението на Петър Дънов и на неговата личност в страната расте. Това допринася за увеличаване броя на неговите последователи. Поради липса на строга организационно-отчетна дейност, не може да се каже колко са дъновистите в нашата страна. Самите те твърдят, че са около 200 000, но това очевидно е силно преувеличена цифра. Негови изследователи споменават цифрата 15 000 души в страната, а външни източници твърдят, че са около 40 000.

Влиянието на учението на Дънов прехвърля границите на България. Това става благодарение на дейността на негови последователи, които започват да пропагандират идеите му в чужбина. През 1930 г. П. Г. Пампоров – философ от студентската група на Дънов, посещава редица страни в Европа, където, успоредно с организиране на курсове по есперанто, изнася лекции за учението на Дънов. Те намират отклик и в някои средства за масово осведомяване от този период. През 1937 г. друг негов последовател – Михаил Иванов, заминава за Франция и основава клон на *Бялото братство*. Там той спечелва много последователи и успява да изгради собствено издателство, ваканционно селище в Алпите, лагер в Париж. Той обаче си позволява да допълни някои от идеите на Дънов, влагайки в тях свои схващания, което не се одобрява от дъновистите в България. Дънов и последователите му орга-

низират издаването на преводи на беседите на Учителя на най-четените европейски езици, и ги разпространяват в Западна Европа. Те обръщат голямо внимание на издаването на беседите на Дънов на есперанто, оценявайки, че по този начин те ще станат по-достъпни в света.

През 30-те и 40-те години (до 1944 г.) *Бялото братство* се стреми да намери място в общественно-политическия живот в страната и дори активно да участва в него. Първите му стъпки в това отношение се изразяват в по-тесните му контакти с въздържателното, есперантското и вегетарианското движения, с които организират и провеждат редица общи прояви. Нарастващата тревога в обществото поради опасността от нова война, засилването на вътрешно-политическите конфликти и най-вече нарасналото обществено влияние на дъновистите, естествено повишават и тяхната роля в разрешаването на проблемите на страната. Всъщност, поточно е, че нараства ролята на Учителя в общественно-политическия живот на страната. В лагерите край Седемте рилски езера и в техния център в кв. Изгрева идват видни държавници, общественици, които желаят да се срещнат и разговарят с Петър Дънов. Известно е, че и цар Борис III се среща с Дънов периодично и търси в разговорите си с него отговори на вълнуващите го проблеми. Особено голяма роля в общественно-политическия живот на страната през този период има един от най-приближените ученици на Дънов – Любомир Лулчев. Той е един от най-влиятелните съветници на царя и неговото мнение се търси от политиките и държавниците на България. Практически той осъществява връзката между царя и Дънов. Част от най-важните решения, отнасящи се до съдбата на страната, са взети и под влияние на съветите на Лулчев и стоящия зад него Дънов.

През 1944 г., последната година преди смъртта си, Петър Дънов живее в с. Мърчаево, край София, където се е евакуирал поради бомбардировките. В селото има и негови последователи. През лятото на 1944 г. е организиран последният събор на братството, а през м. октомври Дънов се завръща на "Изгрева", където умира на 27.12.1944 г. Погребан е в кв. Изгрева, с личното разрешение на Георги Димитров.

Петър Дънов умира три месеца след установяването на новата власт, която има определено антирелигиозна насоченост в своята политика. Смъртта на Дънов и новата общественно-политическа